

FORMIDABELE FABELS

Winnende Franse fabel:

La petite souris qui voulait manifester comme un rat.

*Un jour pendant la pandémie
un rat croisa une souris.
Sans hésiter il l'invita
à joindre le parti des rats.
"On va", dit il en souriant,
"tous au centre-ville en criant,
que nous devons finir sous peu
confinement et couvre-feu"
La petite souris toute honorée
se mit en route pour la tournée.
Se croyant sauvée en compagnie
elle imitait ses chers amis,
hurlait tout en lançant des pierres,
se croyait rat sur pied de guerre.
Mais la police, peuplée de chats,
voyant la taille de ces rats,
se rua vite et sans merci
sur la souris.
La pauvre fut, au nom du roi,
mangée par le plus grand des chats.*

*Les souris jouant au rat
finissent sans pardon
à tort ou à raison
dans l'estomac
d'un vilain chat.*

Vier winnende Nederlandse fabels zijn gelijk geëindigd.

Zij staan hieronder met de titel in rode letters.

De val

*Pluim de eekhoorn heeft een staart
waarmee hij met een reuze vaart
en met het allergrootst gemak
springen kan van tak naar tak
hij waagt wel erge grote sprongen
moeder zegt: kijk uit, m'n jongen
je weet dat het gevaarlijk is
straks spring je nog eens mis!*

*Pluimpje lacht en weet het beter
hij neemt zelfs sprongen van tien meter
die wel zeven tellen duren
want met zijn staart kan hij goed sturen
hij roept naar zijn vriendjes: kijk naar mij
en klimt helemaal naar het topje daarbij
alle vriendjes kijken omhoog
dan springt Pluim met een grote boog.*

*Kijk eens, ik spring met gemak
in de volgende boom op een tak
maar oh, oh ,oh, daar gaat het al mis
iedereen weet nu hoe laat het is
met een vaart stort Pluim omlaag
gelukkig valt hij in de beukenhaag
daar zijn de blaadjes lekker zacht
zodat hij na de schrik weer lacht.*

*Alleen zijn rechterpoot doet pijn
Maar dat zal gauw weer over zijn
zijn vriendjes lachen hem uit
Pluimpje, pluimpje, sliep uit
jij dacht dat je goed kon springen
nu moet je wel een toontje lager zingen
Pluim belooft om voortaan
niet zo hoog meer te gaan*

Erik de eekhoorn

*Erik de eekhoorn is al oud
Zijn mooie staart is grijs
De winters vindt hij plots te koud
Verdraagt geen sneeuw en ijs*

*Hij had zijn eikels goed verborgen
Te goed, zoals hij nu wel weet
Dus zit ie met een kop vol zorgen
Dat heb je als je veel vergeet*

*Verdrietig staart hij voor zich uit
Wat moet hij nu toch doen?
Dan hoort hij een bekend geluid
Het is Hermien de Hoen*

*“Wat zie ik nou, kakelt de kip
Heb jij dan zo 'n verdriet?
Je eikels weg, jij in een dip
Ach jongen, treur maar niet.*

*Ik vraag je vrienden langs te komen
Die kunnen zoeken in het gras
En onder blad van eikebomen
Of ergens in het struikgewas”*

*En ja, daar kwamen zij al aan
Ze hielpen maar wat graag
En Mia Mier liep stoer vooraan
Verdween achter een haag*

*Opeens een kreet, en opgewonden
klonk Mia's stem: “kijk hier!
Ik geloof dat ik ze heb gevonden
Wat ben ik toch een slimme mier!”*

*Verbaasd keek Erik Mia aan
“Bedankt hoor, Juffrouw Mier”
Die zei, 't was nauw'lijks te verstaan,
“Ach, 'k was nu eenmaal hier”*

*De wijze uil sprak: “het staat vast
Oudzijn is soms echt een last
En daarom is het extra fijn
Dat jullie zo behulpzaam zijn*

*Jong konijn of oude vos
Elk dier telt bij ons in 't bos
Zorg als vrienden voor elkaar
Sta altijd voor een ander klaar!”*

*Het was al laat, ze moesten gaan
Maar Erik was niet blijven staan
Hij lag ontspannen, lui en loom
Volgegeten in zijn boom ...*

Schone schijn

*De ijsvogel, ooh, zo wonderlijk schoon!
De koolmees? Niet lelijk, maar zo gewoon.*

*Steeds wordt de één omhooggestoken
en blijft de ander onbesproken
terwijl beide mooi gevederd zijn
is koolmees een van 13 in 't dozijn.
Tsja, ijsvogel, blauwe kleurigheid
scoort hoog, ook door onzichtbaarheid.*

*Maar...
koolmees die ik hierboven beklaag
werd de held van de eikenprocessierupsplaag!?
Hij vangt ineens veel dankbare blikken
omdat hij kundig de rups weg kan pikken.
Men biedt koolmezen nu nestkastjes aan,
met hun woningnood is het alras gedaan.*

*En ijsvogel? Die is voorlopig verdwenen,
ging dood toen sneeuw en ijs verschenen.
Wij wachten met smart op de zomerdag
waarop men haar weer spotten mag...*

*U ziet het, schone schijn bedriegt
kijk zonder voorkeur naar wat vliegt.*

De dog en de dashond

De dog sprak tot de dashond:
'Mijn baas voert mij best goed.
Jij, met je kleine mond,
eet! Van mijn overvloed!'

En dashond (ook wel teckel)
die deed zich dus tegoed.
Het smaakte hem heel lekker
en zo vatte hij moed

om daags erop te vragen:
'Eet jij dat restje nog?
Het zou mij wel behagen.'
'Ach, neem het', zei de dog.

Weer brak de voertijd aan.
Dashond stond al klaar
en dog liet dus wat staan
want opmaken leek raar.

Zo ging het nu voortaan:
dog's voer werd klaargezet,
maar dashond stond vooraan.
Dit bracht dog in verzet.

Een blaf, een grom, een grauw
Zo joeg hij dashond weg.
Die vroeg: 'Wat is dat nou?
Doe niet zo bozig zeg!

Jij wilde toch best delen?'
'Nee', zei de dog, 'ik gáf
Maar wat jij doet is stelen
Je pakt mijn eten af.'

Leer nu van dit verhaal
de les, zo mag ik hopen:
Wees gul en geef royaal.
Maar
Laat niet over je lopen.

Het Konijn dat niet het Haasje wilde zijn

Konijn was ziek. Doodziek. Met rood-omrande ogen sprong zij koortsig door het veld. Haar niesen klonk hard en droefgeestig. Sinds Konijn ziek was ging iedereen haar uit de weg. Verstopten ze zich. Kwamen ze niet meer buiten. Want ieder konijn kende de ziekte. En ieder konijn wist dat het dodelijk kon zijn. Daarom was Konijn op zoek naar een eigen holletje. Een holletje waarin ze kon schuilen. Net zolang tot de ziekte over was. Of erger. Zij het nooit meer zou verlaten.

Opeens was daar Haas. Meewarig keek hij op Konijn neer.

‘Zo’, bromde Haas. ‘Is het weer zover. Slaat de ziekte weer toe? Jullie konijnen zijn zo zwak. Zwak en slap. Neem een voorbeeld aan ons Hazen. Wij zijn sterk. Geen ziekte krijgt vat op ons. En al helemaal geen konijnengriepje’.

Konijn keek naar Haas door haar rood-betraande ogen.

‘Kijk maar uit Haas’, fluisterde zij zacht. ‘Deze ziekte is anders dan anders. Ik voel het. Het zou zo maar kunnen dat jullie ook ziek worden’. En Konijn nieste. Hard en vochtig.

Haas lachte hard.

‘Onzin’, bulderde hij. ‘Jullie konijnen zijn verweekte dieren. Ik ga nu lekker naar mijn hazenleger. We hebben een groot feest vanavond. Alle hazenfamilies komen en we gaan lekker met elkaar de beest uit hangen’.

En weg schoot hij. Zo snel als een haas. Konijn schudde haar arme zieke hoofdje. Moeizaam hulpelde ze naar een holletje ver van haar familieheuvel.

Twee weken later kroop een mager bleek konijntje uit haar hol. Het was Konijn. Ze had de ziekte doorstaan. Vrolijk huppelde ze naar haar konijnenheuvel. Onderweg kwam ze langs langs het hazenleger. Het was er stil. Doodstil. Naast de ingang zat een jong haasje.

‘Ze zijn dood’, sprak het beestje verdrietig. ‘Gestorven aan een nieuwe ziekte’.

Konijn vervolgde bedroefd haar weg. Maar ook een beetje blij. Blij, omdat ze niet het Haasje was.

De cyclus van het vergeten

Er was eens een woord dat zich verstopt had in de neus van Mol. Het woord veinsde doof- en blindheid maar er zat kwaadaardigheid in haar verborgen. Het at als een onverzadigbare reus. Sijpelend verteerde het de mensheid. Met haar vraatzuchtige zuigmond schrokte het mensen op. Alleen versplinterde botten bleven over. Kwaadaardigheid overat zich meer en meer. Er leek geen eind te komen aan de vreetpartijen van deze ongeneeslijke schrokop. Vele jaren later gebeurde er iets bijzonders. Kwaadaardigheid barstte uit zijn voegen. Dat ging gepaard met een hoop kabaal. Even was er een vreemde stilte maar toen woei een aarzelende zucht van opluchting over de aarde. Ook Mol voelde zich bevrijd. Godzijdank wroette er niets meer in zijn neus. Het ondergrondse leven was tenslotte al ingewikkeld genoeg. Wat te doen met dat kwaadaardige, vraatzuchtige en hopelijk dode woord? Men begroef het in een verre woestijn onder een berg zand. Dat-zien-we-nooit-meer-terug, zong de mensheid in koor. Zacht en zwijgend naderde een woord dat niemand kende. Een vreemdeling die ook nog eens niet sprak! Ongedurige onrust stak de kop op. Het gemopper was niet van de lucht. Wat kunnen we nou met een woord dat alleen maar zwijgt? Dat is eigenlijk niet eens een woord. Het is fake. Dit is een vreemde eend in de bijt. Iedereen ging naar huis. Moe van het rare woord dat niet sprak. De volgende ochtend ontwaakte de wereld. Het was heel stil. Niet vreemd stil maar mooi stil. Dromerig hoorden mensen een merel zingen. Oef, wat een prachtig lied. Iemand hoorde de wind zachtjes suizen en een kindje dat kraaide van plezier. Pianoklanken vloeiden uit een open raam. Mensen in hun bedjes mijmerden over het woord van gisteren dat alleen maar zwijgen kon. Die dag sprak, mailde, appte, twitterde en belde men onophoudelijk met elkaar. Hoorde jij toen je in je bed lag ook dat mooie lied van de merel? Ik was zo ontroerd toen ik een kindje hoorde kraaien. Ja dat hoorde ik ook. En hoorde je het heel zachte suizen van dat lentebriesje? Wat was het prachtig wakker worden in die vredige rust. Ik hoorde, zei een meisje, pianomuziek die me aan het huilen maakte. Toen de mensen buiten waren, kwam opnieuw het zwijgende woord, stil en sereen voorbij. Ineens zei iemand zachtjes: lang leve het stille woord. Ja, lang leve de mooie stilte, riepen velen. Leve de vrede riep een jongen met overslaande stem. Het zwijgende woord, werd op handen gedragen. Men begreep zijn stilte die zo weerloos en toch zo machtig was. Op een nacht, de mensheid was in diepe rust, rommelde het in de verre woestijn. Een zandduin nam de benen. Onmerkbaar schuifelde het steeds een eindje op. Waar wil je heen, vroeg zijn bondgenoot de wind. Nou, sprak het kwaadaardige woord dat zich ongezien in het zandduin had genesteld: ik moet nodig aansterken. Lang geleden dachten de mensen dat ik dood was maar dat was schijn. Zandduin brengt me naar de bewoonde wereld. Daar valt voor mij veel te halen in kwaadaardige zin althans. Duin wilde wel want het had genoeg van die gemene steken en trappen in zijn zanderige buik. Jaren gingen voorbij. Zandduin was bijna in de buurt met het zogenaamde doof-blinde woord aan boord. Het duin bevrijdde de kwaadaardigheid vlak bij een stad en slokte zanderig zacht het bescheiden zwijgende woord op. Tergend traag blies de wind het duin en zijn ongeziene stille gast terug naar verre, verre woestijn. Het duurde lang, heel lang voordat de mensenwereld het verlies van hun liefste stille woord bemerkten. Geluk had hen blijkbaar vergeetachtig gemaakt. De glibberige aankomst van kwaadaardigheid zagen ze niet aankomen. Het was te laat toen ze begrepen dat kwaadaardigheid weer was teruggekeerd. Mol had het allang begrepen. Hij was in bange afwachting van de ongewenste, gluiperige gast. Hij snoot zijn neus nu het nog kon. Zijn snorharen trilden van verzet. De mensheid huilde. Men had het stille woord verwaarloosd en uiteindelijk vergeten. Zo gaat dat nu eenmaal met mensen. Sommigen hoorden in een heldere droom het woord zachtjes om hulp roepen. Kwaadaardigheid vierde intussen feestjes. Genoeg mensen om te verslinden. Hij schrokte en schrokte tot de dag kwam dat de schrokop opnieuw uit elkaar barstte van ongenoegen en kwaadaardigheid. Het stille woord kwam zachtjes dichterbij. Het zweeg. Niemand kende haar. Mol schudde mistroostig het hoofd en zuchtte diep. Soms zou je het geheugen van die aardbewoners achter het behang willen plakken, prevelde hij. Maar toen de mensen wakker werden hoorden zij een merel zingen, een kindje kraaien. Anderen voelden een jong lief lentebriesje langs hun gezicht strijken. Ze ontmoetten elkaar op het plein. Verrukt vertelden ze wat ze gevoeld en gehoord hadden. Lang leve de mooie stilte. Ons stille woord is terug. Laten we het koesteren en het nooit, nooit meer vergeten. Mol genoot ondergronds van een tijdelijke maar ongehoord vredige rust. In de verre verte, in de afgelegen woestijn rommelde onrustig een zandduin. Hij voelde gemene steken en knijpen in zijn buik. Waar zal ik je naar toe brengen, vroeg bondgenoot de wind. Mol voelde aan zijn snorharen dat het niet pluis was.....

Moraal van het verhaal: het is niet erg om een heleboel te vergeten zolang je het kostbare maar koestert en goed onthoudt.

Pandemie, een fabel

de dierentuin is nu gesloten, de hokken dicht en schoon gespoten de carnivoren liggen op hun oren, de fretjes snorren in hun bedjes de zwijnen knorren, de nijlpaarden snurken, de leeuwen liggen rug aan rug te schurken geen muis zegt piep, geen vogel tjiep, maar toch is er beweging rond dit middernachtelijk uur sluipt een Kovidala-beer door deze stedelijke natuur op weg naar zijn doel passeerde hij menig bord waar hij niet vrolijk van wordt

blijf thuis, werk thuis ga niet op reis, alleen als het echt noodzakelijk is muilkorfplicht maximaal 1 bezoeker houd 1,5 meter afstand

die waarschuwingen gelden niet voor mij; geen negatief gedoe, ik ben positief en blij ik ben op een missie en behoef daarvoor geen permissie geen avondklok en geen gezag; kom nou zeg, ik lach de regels weg!

verlangend en begerig is hij tot hier gekomen en zijn ranke lijf snakt naar verboden blad van de Eucalyptus van zijn dromen in het bruine beren verblijf een Twentse brombeer ziet de kleine staan en spreekt hem likkebaardend aan wij beren zijn hier op de wereld om elkaar te helpen nietwaar? beschouw het als een vriendendienst, voor mij een klein gebaar ik kan je hoog de boom in tillen, dan kun jij je honger stillen ik geef je zo een kontje dan voedt jij terstond je mondje ik ben je kameraad in kattenkwaad echter, mompelt hij, quid pro quo mijn muilkorf knelt, ademen is zwaar, ik zie haast blauw als jij hier naar toe snelt met die kleine vingertjes van jou.... prima! en na wat gefrot, ziezo klik zegt het slot hap zegt de beer de Kovidala is niet meer

moraal: een gewaarschuwde beer telt voor twee, maar houd 1,5 meter afstand !

De eikenprocessierupsen en de koekoek

De rupsen van de nachtvlinders en van de dagvlinders overleggen in de schemering met elkaar hoe het nu verder moet. Het gevaar wordt te groot. Er dreigt hongersnood.

De strenge burgemeester van het land komt er bijzitten.

“Hoe komt het dat het eten bijna op is? Vroeger was er nooit gebrek, was er altijd een rijkelijk gevulde dis.”

De rupsen kijken beschaamd naar elkaar en denken na. Ze moeten iemand vinden die ze de schuld kunnen geven. Toevallig gaat op dat moment de deur open.

Ja, hoor, de telaarcomers zijn de eikenprocessierupsen weer. Drie rijen dik.

De eikenprocessierupsen krijgen de schuld van de hongersnood, want er is niemand die een eikenprocessierups durft op te eten.

Alle eikenprocessierupsen moeten daarom het pand onmiddellijk verlaten.

“Dus als niemand ze durft op te eten, worden het er steeds meer. Dan is het voor ons gedaan met een groen blaadje en een sappige peer.”

“Ho, ho, ik ken wel iemand die dat durft,” roept Kukulka, de koekoek.

“Echt waar? Wie dan?”

“Ik...!” antwoordt Kukulka trots, “maar ik heb daar geen tijd voor. Ik moet een nestje bouwen en daar heb ik toch wel zo’n gloeiende hekel aan.”

Alle rupsen en de burgemeester bespreken dit nieuwtje. Er komt een beslissing.

“Hierbij krijg jij géén toestemming om voortaan een nestje te bouwen.”

“Hè? Maar waar blijf ik dan met onze eieren?” zegt de koekoek verbaasd.

“Och, die legt je vrouwtje maar één voor één in andere nesten. Van de merel. Van de spreeuw. Of van de tuinfluitier. ”

“Goed, ik doe het.”

“Mooi. Als dank mag je voortaan de hele dag je eigen naam roepen.

Moraal: Voor ieder probleem is wel een oplossing te vinden. Alleen is niet iedereen daar blij mee. Daar moet je geen doekjes om winden.

Fable à Amsterdam

Il y a cinquante ans à Amsterdam les lapins étaient les conducteurs du tramway. Ils se disputaient avec ceux des taxis, les renards. Les renards voulaient se servir des voies des trams pour plus vite se précipiter par la circulation d'Amsterdam, mais les lapins des trams ne voulaient pas partager 'leur' voies avec les renards.

Un jour un renard se servait d'une voie de tramway. Son client était un homme d'affaires important, un lièvre appelé Zouff. Derrière le taxi roulait un tram et le lapin ne voulait pas que le renard se servait de la voie. Il tintait avec un bruit énorme derrière le taxi. Tout à coup le renard freina et le lapin ne pouvait que freiner aussi pour éviter un clash avec le taxi.

Le renard sortait du taxi, se mit sur le trottoir et commençait à sangloter et disait à un flic, un corbeau qui passait: 'Ce lapin m'énerve tellement en tintant que je ne puisse pas continuer ma route' en il ne s'arrêtait pas à sangloter.

Le corbeau comprenait que la circulation serait en grand désordre si les taxi's se battraient toujours avec les trams, donc les renards avec les lapins. Il attendait jusqu'à ce que le renard se serait calmé. Après dix minutes de retard le renard était calmé et pouvait continuer sa tour. L'agent rapporta cet incident au bureau.

Le lièvre Zouff téléphona avec le maire d'Amsterdam, un lion, qu'il connaît bien. Et après la prochaine réunion du conseil du commune d'Amsterdam, les taxis pouvaient finalement se servir des voies de tramway.

Ainsi ce combat se termina bien pour les taxis et toujours maintenant les taxis peuvent prendre les voies de tram pour bien arriver où ils veulent, sans être gênés par les trams ou les lapins trop fâchés.

Het eekhoortje en de ekster

Het eekhoortje is wel wakker maar heeft nog geen zin om op te staan. Het is trouwens nog vroeg. Vandaag hoeft hij niets te doen, alleen nog even langs de bakker gaan voor een halfje bruin.

Als hij een uurtje later voor de winkel staat, vindt hij de deur op slot. Dan weet hij het weer, het is maandag. Gelukkig heeft hij gisteren een voorraadje pinda's in de tuin begraven voor slechtere tijden. Honger hoeft hij dus niet te lijden.

Dan wacht hem een teleurstelling. In de hele tuin kan hij geen nootje terugvinden. Niet één. Nog geen halve. Zelfs geen lege dop. Hoe lost hij dat definitief op, want dit is hem wel vaker overkomen.

Dan hoort het eekhoortje gefladder in de lucht. Een brutale ekster gaat onhandig op de grond zitten en huppelt op hoge poten om hem heen.

Het eekhoortje houdt daar niet van en slaat woedend met zijn staart in het rond.

“Zeg, ekster, vertel, heb jij soms mijn pinda's gestolen? Ik word daar heel boos van. Kijk, de rillingen lopen over mijn vel.”

“Jouw pinda's? Jouw pinda's? Hoe kom je daarbij?” schettert de ekster hooghartig.

“Nou, die pinda's heb ik gisteren uit het vogelhuisje gepakt en dan zijn ze van mij.”

De ekster begint honend te lachen, zodat zijn lange staart op en neer gaat. Belachelijk!

“Nou heb ik jou, bruin mormel. Je zegt het zelf. Een vogelhuisje! Sinds wanneer ben jij een vogel? Hè? Jij mag daar niet eens in de buurt komen, met je lange tanden en dikke zwiepstaart. Leer jij eerst maar eens vliegen en dan praten we verder.”

Moraal: Het kan in het leven altijd anders lopen dan in de verwachting ligt.

Daarmee kun je maar beter op tijd rekening houden.

Het kan in het leven altijd anders lopen dan in de verwachting ligt.

Daarmee kun je maar beter op tijd rekening houden.

De meeuw en het mondkapje

Vanmorgen vloog ze nog.

Een meeuw op zoek naar eten, kon niet weten
dat er tegenwoordig mondkapjes rondslingeren in Nederland.

Van Corona had ze geen verstand.

Zij zag het kapje voor iets eetbaars aan.

Maar het is haar daardoor slecht vergaan.

Het elastiekje ,voor mensen oren gemaakt

is om haar pootjes geraakt

DAT WERD DE MEEUW FATAAL.

Nu ligt in het natuurhistorisch museum de dode mondkapjes meeuw.

Een triest verschijnsel van deze eeuw!

Moraal: beter één kapje voor de mond ,dan honderden op de grond.

Of

Mondkapjes zijn goed, maar gooi ze weg waar het moet.

De leeuwen en de dierentuindirecteur

Het is niet echt stervenskoud maar zo voelt het wel aan voor jong en oud. Buiten is geen levende ziel te bekennen. Het schijnt dat de mensen geen pretgeld meer hebben wegens een gevaarlijke ziekte en dan doet de directeur de deur dicht.

Lucas de Leeuw besluit een ommetje te maken. Zonder lawaai sluipt hij tussen de oude gebouwen door en blijft dan doodstil staan. Daarbinnen hoort hij mensen opgewonden praten. Ze hebben hem niet in de gaten. “We kunnen niet anders... Ik kan wel janken,” roept iemand wanhopig.

“Ach, directeur, kop op, het is niet jouw fout, als het moet, dan moet het. Die leeuwen zijn nu eenmaal te duur in het onderhoud. Wees blij dat we ze volgende week al naar Frankrijk kunnen brengen.”

Lucas schrikt zich kapot. Moeten ze hier weg? En zo snel? Hij roept de andere leeuwen en vertelt wat hij heeft gehoord.

Iedereen is op slag bedroefd, terwijl dat in feite niet hoeft. Een Frans lammetje is toch ook wel lekker?

“Nee, nee, nee! Ik ga niet verhuizen,” gromt Lucas kwaad, “het is me veel te ver van huis. Weet je wat? Straks moet de directeur naar het toilet en daar grijp ik hem wel.”

“En dan? Als de bewakers hem hier ontdekken, zijn wij nog niet jarig,” vindt zijn vrouw die al zo mager is als een lat.

Lucas zegt gevat: “Dan trek in mijn vel uit en daar stoppen we de directeur in. We gaan allemaal om hem heen liggen. Zo vinden ze hem nooit. We laten hem pas vrij als de regering een paar miljoen heeft betaald voor de verbouwingen en ons eten. Giften zijn ook welkom.”

Moraal:

Soms moet er dwang worden uitgeoefend om het doel te bereiken. Blijf dus niet werkeloos toekijken.

Ondergrondse groeipijn

Een kleine mol wilde zijn moeder niet verlaten
Hoe zou hij haar bespelen hoe haar te bepraten?

Hij deed alsof hij nog een naakte blinde baby was
Alsof hij nog altijd kleiner dan een peuter was

Mol bedelde om moedermelk en gaf zachte stootjes
tegen mama's buik met stevige achterpootjes

Hij duwde zijn neus in mama's vacht
Wreef zijn neus tegen mama's neus mmmm.... fluweelzacht

Hij maakte smekende zachte lieve fluitjes
en van die snoezige mollen geluidjes

Mama Mol bleef schaven en schaven
ze moest hele lange gangen graven

Kleine Mol had van alles geprobeerd
maar mama had nergens op gereageerd

Hij was verveeld gaap gaap gaap
Van vermoeidheid viel hij in een diepe slaap

Toen hij wakker werd maakte hij een spiksplinternieuw plan
Het hele baby gedoe deed in de ban

Hij piepte en blies zo hard als een kanon
Vernielde bijna heel de gang waar hij maar kon

Zo!!!

Triomfantelijk maar ook een beetje bang keek hij zijn moeder aan
Zij keek naar wat haar kleine mol had gedaan

Kalm zei mama Mol terwijl ze naar zijn achterpootjes keek:
Wow Molletje-de-Mol je levert me een sterke mollen-streek

Met jouw achterpoten verzet jij bergen zand
Hoe kom je zo sterk, wat is er aan de hand?

Mama Mol was niet boos, kijk haar gezicht lacht
Zo trots als zij was op zijn mollen-kracht
Mama hoefde niets te zeggen
ze hoefde niets meer uit te leggen

Kleine Mol liet zijn spierballen zien
Hij maakte heuveltjes op het grasveld, het waren er tien
Geduld, wijsheid en liefde had mama kleine Mol gegeven
Groots kon hij nu op eigen pootjes leven

Mama Mol vertrok met moederpijn in haar hart maar
dat liet ze niet merken, groots hield ze dat apart.

Le Corbeau savant et le Chèvre malfaisant

Maître Corbeau tout sage et intelligent,
donnait des leçons tout savants.

Des leçons de vie et de la liberté pour tous les animaux.

Alors qu'ils étaient des Poissons, des Chèvres ou des Oiseaux.

Chaque animal, peu importe sa taille, sa foi ou sa couleur,
pouvait s'exprimer comme il veut, même si ce n'était pas à chacun son bonheur.

Pourtant, le petit Chèvre n'en était pas d'accord.

Selon lui, insulter la Mante Relieuse était exclu.

Le petit Chèvre parlait aux autres chèvres aussi têtus.

Avant de donner au Maître Corbeau la peine de mort.

Tous les animaux de la forêt étaient choqués,
par cette acte violente et monstrueuse.

Le Lion entendait cette mauvaise nouvelle et avait sursauté.

Pour les Chèvres, désormais, interdiction de suivre cette mante religieuse.

A la montagne régnait le Loup tout agressif et gris.

Ce qui se passe à la forêt lui a fait pousser un cri.

L'interdiction de la Mante Religieuse était celle d'une malade.

Le Lion n'avait point peur du Loup et de son agressivité en tant que tirade.

Puisque les animaux de la forêt étaient libres et souriants.

Contrairement aux animaux de la montagne du Loup le tyran.

De witte geitjes en het zwarte schaap

De witte geitjes leefden tevreden in hun weide. Ze kregen 's morgens hun brokjes terwijl de boer hen molk. 's Avonds schikte hij het stro in hun warme stal waarna ze tevreden mekkerend in slaap vielen.

Op een mooie zomerdag kwam de boer aanrijden met een aanhanger. De geitendames stonden te kijken hoe de boer de laadklep opende, waarna een schaap de wei in liep. Een schááp! Een zwart schaap.

'Mek mek,' riepen ze tegen het schaap, 'wat kom jij hier doen?'

'Beû,' antwoordde het zwarte dier, 'aangenaam, ik ben Sonja en ik kom hier wonen.'

De witte dames keken elkaar verbijsterd aan. 'Wat spreekt ze raar. Kunnen jullie haar verstaan?'

'Nee,' mekkerden ze, 'wat een stom beest. En nog zwart ook. Kom op, we gaan.' Ze draaiden zich om en liepen de wei in.

Wekenlang keurden ze het zwarte schaap geen blik waardig. Ze moesten haar niet. 'Ga maar terug naar je eigen wei,' mekkerden ze.

Op een koude winterdag was er paniek in de wei. Een grote hond sprong over het hek en viel de geiten aan. Hij beet er een in de bil en sleurde haar een stuk mee.

Plotseling kwam het zwarte schaap aangerend. 'Beû, beû,' loeide het en dreunde met haar dikke kop tegen de grote hond. Die schrok enorm en ging er met zijn staart tussen de benen vandoor.

Het zwarte schaap duwde de witte geitjes voorzichtig voor zich uit de stal in en ging bij hen liggen om ze warm te houden. Het likte de wond en knorde zachtjes 'beû, beû'.

De beide witte geitjes keken elkaar beschaamd aan en durfden niks anders te zeggen dan 'mek mek'.

Sinds die dag zeiden ze tegen iedereen die het horen wilde dat ze een nieuwe vriendin hadden.

Egel en Pauw

“Egel, ik wil dat je hier niet meer rondsnuffelt.”

“Oh, en waarom niet Pauw?”

“Ik loop het liefst met mijn neus in de wind. De kans is daardoor groot dat ik in je stekels stap en niet kan pronken.”

“Je moet ook anderhalve meter afstand houden.”

“Daarover ben ik niet geïnformeerd. Ik moet me richten op het showen van mijn pauwenveren alsof ik model loop voor Jan Taminiau,” zucht Pauw, “het publiek verwacht van mij het uiterste; de veren moeten trots omhoog staan, trillend op een rij. Presteren Egel, dat valt me zwaar.”

“Jij bent écht niet van deze tijd.” Egel snuift. “Ik daarentegen houd me keurig aan de corona-regels en ploeter wat af om mijn kostje bijeen te scharrelen. Het mondkapje belemmert mijn zicht enorm, gevaar dreigt alom; auto's die me kunnen overrijden, vossen die me willen dood bijten of water waarin ik kan verdrinken.”

“Dat klinkt knap beroerd, maar wel super spannend.”

“Tja Pauw, vergeleken met mij heb jij een saai leven.”

“Ik zorg binnen mijn grenzen voor schoonheid, dat maakt mensen gelukkig.”

“Jij mag dan oogverblindend zijn, ik ben van essentieel belang voor het ecosysteem.”

“Egel, vind je dat ik de kantjes ervan af loop?”

“Jij zit altijd in je eigen bubbel. Ik weet wat er speelt in de wereld.”

“Vertel eens.”

“Buiten jouw wereld, kan het een slagveld zijn! Steenmarters die vogelnestjes plunderen of vleermuizen die ziektes verspreiden, en uilen....., hou me erover op!”

“Egel, ons gesprek heeft me wakker geschud. We moeten vaker van gedachten wisselen. Ik heb een voorstel: Ik laat meer voer voor jou liggen, en jij vertelt mij over de huidige actualiteiten.”

“Pauw, dat is bij deze afgesproken!”

Le Hérisson et le Paon

“Hérisson, je ne veux plus que tu traînes par ici”.

“Oh, et pourquoi pas, Paon?”

“J'aime marcher la tête en l'air; je risquerai donc de mettre les pieds dans tes épines et de ne plus pouvoir me pavaner”.

“Aussi faut-il garder un mètre et demi de distance”.

“Personne ne m'a parlé de cela. Je dois me concentrer sur mes plumes de paon, les montrer comme si j'étais un modèle pour Jan Taminiau”, dit le paon en soupirant, “les gens ont des attentes élevées de moi; il faut que mes plumes se tiennent fièrement debout en frémissant de joie. Le devoir de plaire au public c'est stressant pour moi”.

“Vous n'êtes plus d'actualité”, dit le hérisson en renâclant. “Moi, en revanche, je respecte strictement les mesures contre la Covid et je me démène pour rester en vie. Le masque buccal me bouche la vue énormément, le danger est partout, des voitures qui peuvent m'écraser, des renards qui veulent me mordre à mort ou de l'eau dans laquelle je risque de me noyer”.

“Cela me semble assez désagréable mais très excitant”.

“Eh bien Paon, comparé à moi, votre vie est ennuyeuse”.

“Dans mon territoire, je prends soin de la beauté, cela rend les gens heureux”.

“Vous êtes peut-être éblouissant, mais moi je suis essentiel pour l'écosystème”.

“Hérisson, tu trouves que je ne fais pas du bon travail?”

“Vous êtes toujours dans votre propre bulle. Je sais ce qui se passe dans le monde”.

“Raconte-moi”.

“En dehors de votre monde, c'est souvent un vrai champ de bataille! Des fouines qui attaquent des nids d'oiseaux ou des chauve-souris qui propagent des maladies, et des hiboux ... n'en parlons plus”!

“Hérisson, notre conversation m'a réveillé. Nous devrions nous parler plus souvent. Je vais te faire une proposition: je te laisserai plus de nourriture, et toi tu me parleras de ce qui se passe dans le monde”.

“Paon, c'est d'accord!”

Le caneton et le renard.

Un petit caneton, nageant dans le ruisseau,
Était heureux, pédalant, ses pieds dans l'eau.
Il était seul, regardait canne et fleurs,
Oubliant tout, même ses frères et ses soeurs,
Et aussi sa mère, qui lui avait dit:
"Reste chez-moi, ne me quitte, mon chéri!
Car dans le forêt au bord du ruisseau,
Il y a du danger, des grands animaux,
Ils ont du faim et un petit gosse comme toi
Sera un régal pour eux, un bon repas!"
Il haussait les épaules, s'en allait rapidement
Sans entendre le bruit, dans la canne, où doucement.
Un renard affamé le regardait
Du bord de l'eau - au voix douce il parlait:
"Allô, mon petit caneton, seul au monde
Tu es perdu, sans doute, mon garçon, je..."
Sa voix séduisante, n'allumait pas de peur
"Mon petit canard tu peux vidre ton coeur
Viens avec moi, en sécurité,
Il y a des bonbons que je t'ai préparé."
Le petit caneton lui est approché
Un peu, mais alors il s'est arrêté
A une distance bien prudente
Il a hésité...en se doutant
Renard encore lui promettait
Des choses, mais il insistait
Plus trop, alors le caneton
A su soudain: ce n'est pas bon.
Rapidement il a fait un plan
Il a prétendu d'approcher dans
La canne, mais il s'est arrêté
Renard a crié: "Viens! Allez!?"
Canard a dit: "Venez dedans
Et aidez-moi, vite, maintenant."
Renard, pensant à son repas
A pris stupidement un pas,
Il est tombé, PLOC! dans le ruisseau
Caneton fuyant très vite dans l'eau.
Renard grimpait péniblement
Au bord, mouillé, gêné, grognant.
Et caneton? En retournant
Rapidement a sa maman,
Il avait fait un seul propos:
Ne tourne jamais la sagesse le dos.

Covid-19 et les animaux

Il était une fois un virus
Qui s'appelait Covid-19
Et comme Mégalosaurus
Faisait des veuves et des veufs
Entrant doucement dans notre vie
Sans qu'on s'en aperçoive
Il venait conclure un défi
Que la faucheuse reçoive
Au moins des millions de morts.

Un jour le virus corona
A rencontré la grenouille
Et le monstre lui ordonna
De se faire aussi grosse que
Le bœuf pour que les victimes
Aient peur de cette maladie.
Hélas ! Des effets minimes
Causait la bête en s'enflant
Les gens échappaient à leur sort.

Le monde dans tous ses états
Nerveux inventa des règles
La cigale n'les observait pas
Elle jouait son tour d'espiègle
Et la fourmi a commencé
A travailler comme un cheval
Mais le soir elles étaient touchées
De cette maladie pleurale.
Hélas ! Toutes les deux avaient tort.

Qui de nous sera le premier ?
Dit le lièvre à la tortue

Je préfère être le dernier,
Tu auras de nouveau perdu
Mais il était déjà parti.
Cette fois la bête lente restait là
En pleine santé et elle se dit
Lorsque le lièvre succomba
Je m'en vais au soleil du nord.

Le fromage peut remédier
Pensa le corbeau perché sur
Un arbre, le renard a nié
L'idée, vexé par sa blessure.
Le chèvre ne remédie point,
Ni le brie ni le camembert.
Laver les mains et rester loin
Vont gagner seulement la guerre
Et le faible doit être fort.

Et ainsi tous les animaux
Des Fables de La Fontaine
Avaient leurs contes originaux
Et les gens en quarantaine
Les relisant avec plaisir
Voyaient le virus qui passe
Pas à pas leur vie ralentir.
La morale de cette histoire
Restez zen et lisez alors.

Mieux vaut devenir senior !

Omgekeerd gelijk, een fabeltje

(of: waarom bosgrond overal omgewoeld is)

“Beste dieren “,klinkt Minerva de uil tegen de verzamelde dieren op de open plek, “vandaag kondig ik een nieuw wapen aan in onze strijd tegen de bomen-ziekte die ons bos al zo lang in haar greep houdt: de avondklok! Zodra broeder koekoek zes keer heeft geroepen, blijven we allemaal op ons nest, in onze holen of waar we ook maar zijn, tot de volgende ochtend weer zes keer diezelfde naam klinkt. Geen wandelingen, geen sluiptochten, geen strooptochten. Je blijft op je plek en indien nodig, dan kun je op de bekende lengte van anderhalve poot je behoefte doen. Daarmee beperken we verspreiding van de ziekte die ons bos teistert. Boa de slang zal met zijn radiaal-ogen toezicht houden en overtreders bestraffen”.

Na een korte stilte is de kakafonie aan geluiden oorverdovend. Steeds meer dieren hebben grote problemen met de regels die door de uil worden ingesteld. Zonder resultaten. De ziekte die veroorzaakt wordt door uitwerpselen, tast steeds meer wortels aan. Het bos telt een groeiend aantal pijnbomen, kreupelhout en treurwilgen. De zwaksten eerst.

De everzwijnen uiten zich knorrend in hun groeiend wantrouwen over deze aanpak. Zij hebben zo hun eigen complot-theorie: Sinds het begin van de ziekte hangt in het bos de lucht van een dwaalgast, een wolf. Uil en wolf zijn dieren van de nacht en de macht. De ziekte van de bomen wordt gebruikt om die macht in de nacht veilig te stellen. Nu zelfs met een avondklok. De wolf laat zich wijselijk niet zien, dus besluiten de everzwijnen om hun gelijk tot op de bodem uit te zoeken en ze verspreiden zich met hun neus in de grond en gaan op zoek naar sporen van de ziekte in de wortels van de bomen in het bos

Tot het tegendeel bewezen is.....

Vrijheid en de corona crisis

Zie ze daar staan; koeien in de wei. Een kudde vaak vlak bij elkaar. Als boerendochter heb ik mijn vader geholpen “schrikdraad zetten”, zodat koeien in de wei blijven.

Hierdoor krijgen ze een schokje als ze hier tegenaan kwamen. Meestal gebeurt dit slechts één keer. Daarna laten ze het wel, dus blijven ze lekker in de wei staan.

Haal je het draad weg, dan is het opvallend dat koeien in de wei blijven. Ze gaan er niet uit, ze blijven dicht bij elkaar staan.

Wij mensen maken in deze tijd veel mee. Er is corona. We worden geacht ons te houden aan coronaregels. Er wordt ons geleerd wat de norm is, daar houden wij ons (meestal) aan. We moeten binnen blijven en dat doen we dan ook massaal.

We voelen ons ingeperkt. We klagen, maar is het zoveel slechter dan voor corona?

Voorheen stonden we 's ochtends eerst in de file, om 8 uur aan het werk en aan het eind van de dag weer in de file, terug naar huis, eten koken, kinderen naar bed brengen en dan eindelijk op de bank...

Nu werken we grotendeels vanuit huis. Hoe dan? Dat is de grote vraag.

We moeten onszelf aanleren, hoe wij vanuit thuiswerken kunnen gaan wandelen. Een structuur opstellen werk/privé. Hiervoor is de app Ommetje gelanceerd. Hierdoor zijn we vanuit competitie uit onze stoel geklommen om te gaan wandelen.

Ik ben voor verandering. Nu zie ik om mij heen dat wij eigenlijk behoorlijk vanuit gewoonte leven. We zijn net als de kudde koeien, die bij elkaar in de wei blijven staan. We zijn het even kwijt. Door de anderhalve meter samenleving vinden we het moeilijk om ons leven opnieuw in te delen.

Hoe vrij zijn wij eigenlijk, met en zonder corona?

Zeehond en Meeuw

Zeehond ligt op de rand van de zandbank.

De zon voelt warm op zijn natte pels. Een schaduw glijdt over hem heen. Meeuw ploft naast hem in het zand.

Knipperend ziet Zeehond door zijn oogharen hoe Meeuw een vette vis aan het verorberen is.

‘Moet je nou perse hier komen eten’, bromt hij

‘Ja, dat moet’, krast Meeuw. Met zijn snavel trekt hij het vissenvel kapot.

‘Meeuw, je staat in mijn zon.’

‘Zo klaar’, zegt Meeuw smakkend, ‘heb jij trouwens al gegeten vandaag?’

‘Nee, nog niet, maar ik heb geen honger, dank je.’

‘Wie zegt dat je wat krijgt van mij.’ Meeuw houdt zijn kop scheef en grijnst ondeugend. ‘Was de vis jou te snel af?’

Zeehond schuift z’n kop wat dieper in het zand.

Meeuw stapt opzij en weer terug, opzij en weer terug en krijst daarbij, ‘zon! - geen zon! zon! - geen zon!’

Zeehond wordt er gek van en hapt naar meeuw, die kakelend wegspringt, maar daarna het spelletje herhaalt.

‘Zon! - geen zon! zon! - geen zon! ...’

De zon verdwijnt achter een grote wolk.

Meeuw hipt nu om Zeehond heen en prikt hem met zijn snavel.

‘Auw! Laat dat! blaft Zeehond. Hou op met dat flauwe gedoe. Heb je niks beters te doen?!’

‘Toevallig niet.’

Zeehond kijkt hem ernstig aan. ‘Als jij me nu met rust laat, krijg jij straks van mij een verse vis. Zeg maar ... over een half uurtje?’

Dat lijkt Meeuw handig, verse vis zonder moeite.

‘Afgesproken’, zegt Meeuw. Met een flinke schreeuw vliegt hij weg.

Zeehond blaast het zand uit zijn neus en zoekt een goede houding.

Op dat moment komt de zon weer tevoorschijn.

‘Heerlijk, bromt Zeehond, eindelijk rust.’

Na een half uurtje komt Meeuw terug.

Zijn luide gekrijs galmt over de verlaten zandbank.

De paarden, de mug en de zebra

Het witte paard dartelde door de wei
maar het voelde zich alleen en niet blij.
Toen kwam een koets langs gereden,
getrokken door twee zwarte paarden die wilden imponeren.
Het witte paard werd heel jaloers,
het raakte helemaal uit koers.
Het wou ook zwart worden van aard,
om door de wereld te trekken in het kwadraat.
De zwarte paarden wilden iets anders proberen,
ze wilden wit worden en zo promoveren,
om ook in de wei te grazen
en alle meisjes te verbazen.
En plots vloog daar een mini-mug.
Het leek wel of het coronabeestje was terug.
Het had wonderlijke gaven,
maar vulde al vele kerkhof-graven.
Help ons riepen alle paarden samen,
wie er bij was kan het beamen.
Dat doe ik zei het coronabeestje
en het stak alle paarden als voor een feestje
zowel het witte als de zwarte dieren
maar er was geen reden om te vieren.
Het witte werd niet zwart als piet.
De zwarte beefden als een riet.
Alle paarden werden tot zebra's verveld
en waren daardoor nog meer gekweld.
Dus wees tevreden met wat je bent,
want voor de coronamug geef je beter geen cent.

Waarheid, Uil en Spiegel

Er wordt verteld dat de naakte Waarheid
Sinds eeuwen een diepe put bewoont.
Want de mens liegt zonder preutsheid:
Zonder dat iemand hem erom hoont.

Op een koude morgen, net voor 't ontbijt
Kruipt zij moeizaam uit haar hol
En staande op de rand in blote naaktheid
Beschouwt zij de hele werelddbol.

Op zijn stille wieken zweeft een uil haar
toe
En zet zich zacht naast de put op een takje.
Volgt een jongen, gekleed in een sober pakje
Met zijn spiegel schouwt hij het gedoe.

“Dag meisje, zo lief, zo naakt
Wat bent u mooi, mag ik u kussen?”
“Jongen, laat dat vuur heel snel blussen
uw aanzoek heeft mij niet geraakt.”

“Ik ben de Waarheid, die het mensdom
In mijn naaktheid niet echt pleziert.
's Mensen listen zijn verkleed en versierd
Met parels, goud en pochende rijkdom”.

“Mag ik mij nu ook voorstellen?”
Antwoordt de jonge man meteen:
“Ik ben Tijl, en ben niet alleen,
Uil en Spiegel zijn mijn gezellen.”

“Tijl, Uil en Spiegel“ zegt zij, “ Ik neem acht.
Net als je medemens een grove leugenaar,
Die uil verstuift leugens in de duistere nacht,
En echtheid in je spiegel is weinig zichtbaar”.

Vernederd spreekt Tijl haar bitsig toe:
“Uw oordeel is streng en onterecht.
Mijn wijze uil weet wat ik misdoo
Zodat ik mijn fouten zelf berecht.”

“En de Spiegel?” vraagt 't meisje weer.
“Ha! Zo laat ik mij niet vangen:
Die laat zien mijn blozende wangen
Als ik leugens verkoop en mij niet bekeer”.

“De moraal is” zo besluit de Waarheid
“Dat ik mij soms naakt mag laten zien,
Maar met wijsheid en eerlijkheid
Kan ik gekleed de hele wereld in”.

=====
Inspiratiebron : *La Fable et la Vérité* en *Le miroir de la Vérité*, fabels van Claris de Florian, eeuwgenoot van Jean de La Fontaine.

Houten beeld van deze auteur - robinia (valse acacia) – 2021 - 1m32

La Vérité, le hibou et le miroir

On raconte que, de honte, la Vérité
Habitait au fond d'un puits,
Fuyant les mensonges que l'humanité
Bavait de jour comme de nuit.

Un beau matin, à l'heure du lever
Elle sort de son trou, totalement nue
Se pose sur la margelle, bien en vue
Et observe ce bas monde, mal élevé.

En son vol plané un hibou s'approche,
À la branche d'une vigne en silence s'accroche.
Vient un jeune homme, humblement habillé
Avec un miroir qu'il fait scintiller.

« Bonjour, belle, nue et avenante femme
Oseriez-vous partager un baiser ? »
« Ingénu, éteins bien vite cette flamme
Je n'écoute point tes propos biaisés.

Ma chair et ma franchise totale
Ébranlent les codes et la morale
Que les foules hypocrites habillent
De bijoux, d'ors et de soieries. »

« À moi, je me présente, » dit-il
Frôlant la fille pour mieux la voir,
« Je suis Till, hibou et miroir !
L'un mon escorte, l'autre mon outil »

« Uylenspiegel » grogne-t-elle, sur ses gardes,
« Tu es du genre qui trompe comme il respire,
Ta glace refuse que mon image s'y mire
Ton hibou divague dans la nuit blafarde. »

Till répond vertement à cette réplique :
« Pour être franc, je n'aime pas votre jugement.
Mon hibou est un philosophe pratique :
S'il le faut il me gronde très sévèrement. »

Et le miroir ?" s'enquiert la demoiselle.
« Quand je m'y observe tandis que je mens, »
Fait Till emporté par cette vaine querelle,
« Mes joues rouges s'y reflètent bien cruellement. »

« La morale, » conclut la vertueuse
« Il faudra, par sagesse et précaution
Enfiler quelque modeste vareuse
Pour parcourir toutes les Nations ! »

De hond en de luis

Een luis was het harde buitenleven beu en waagde haar kans om op de rug van de hond mee te reizen als één van zijn fans.

Hij had het niet in de gaten, het jeukte wel achter aan zijn kop krabde veel, viel dan in slaap en droomde van de mooiste pop.

Zo verging het hem een paar dagen wanneer hij op de mat lag. Gisteren hoorde hij iets raar, bij zijn rechteroor en niemand zag.

Een stem sprak: "Vriend van mij, ik ben de luis die je niet ziet zit al een tijdje in jouw pels, zing elke nacht voor jou mijn lied."

De hond gromde boos maar ze zong zonder ophouden verder. Het timbre vertederde, zo werd hij opeens een goede herder.

"We hebben elkaar nodig al bijt ik graag", zuchtte de luis.
"Verdraag me want na de zomer verhuis ik naar een muis."

Hij gecharmeerd door de oprechtheid en moed begreep het en negeerde het druppeltje bloed.

De hond en de luis hadden bij het vuur veel pret. Lachbuien, de allerleukste momenten in het bed.

Dagen vlogen voorbij, het afscheid kwam eraan. Bij de stoere hond pinkte er toch wel een traan.

Al is een situatie lastig om alleen te dragen ga verder samen en stel duidelijke vragen.

De roze kaketoë en de honingbeer

‘Kakak tua, kakak tua!’, riep de roze kaketoë in het regenwoud. Hij streek neer op een omgehakte boomstam. Achter zich hoorde hij het geluid van brekende takken. De vogel schrok zich een kaketoetje. Hij zette zijn oranje kuif rechtop en spreidde zijn vleugels om op te vliegen.

‘Goedemiddag,’ zei honingbeer. Hij veegde met zijn zwarte poten de slaap uit zijn ogen. ‘Heb jij me wakker gemaakt?’

De roze kaketoë liet zijn kuif nederig zakken. ‘Het spijt me,’ zei hij. ‘Ik denk dat ik verdwaald ben.’

‘Waar kom je vandaan?’ vroeg honingbeer.

‘Uit het woud met de hoogste klimboom. Die is gisteren gekapt.’

‘Er zijn hier steeds meer verdwaalde dieren,’ zei honingbeer. ‘Maar nergens zijn nog bijen te vinden.’

‘Ik zoek een roze kaketoë om een nestje mee te bouwen,’ zei de roze kaketoë.

‘Kon je die niet vinden in je eigen woud?’

‘Dit is toch mijn woud?’ vroeg de roze kaketoë verbaasd. ‘Het woud is mijn wereld dus dit is mijn woud.’

Daar moest honingbeer even over nadenken.

‘Misschien heb je wel gelijk,’ zei hij toen. ‘Maar het is beter om verder te vliegen. In het woud hierachter wonen witte kaketoës.’

‘Ik denk niet dat ik verliefd kan worden op een witte kaketoë,’ zei de roze kaketoë.

‘Een kaketoë is een kaketoë,’ zei honingbeer. ‘En mogelijk kan een flinke regenbui jouw roze uitwissen.’

‘Ik ben altijd een roze kaketoë geweest,’ zei de roze kaketoë, terwijl hij zijn kuif extra rechtop hield.

‘De regen verandert jou toch ook niet in een ijsbeer?’

‘Wat ben jij een vreemde vogel,’ zei honingbeer. ‘Ik ga terug naar mijn hol, een berenslaapje doen. Toevallig nog een bijennest tegengekomen?’

‘Als ik er één zie, ben jij de eerste honingbeer die het hoort,’ zei de roze kaketoë en vloog weg.

FABELS SCHOLIEREN: Twee winnende fabels:

Olivier en Felix ; un jeu de tennis intelligent

Le soleil se lève
Olivier, le panda géant se réveille lentement
Mmm, j'ai soif. Je veux d'abord boire un verre de lait dans mon jardin.
Quelle merveilleuse journée aujourd'hui!

Felix, l'écureuil intelligent se réveille aussi
Mmm, j'ai faim, j'aime quelques noix pour le petit déjeuner
Oups, il ne reste plus beaucoup de noix.
Malheureusement, maintenant je dois chercher des noix
Quelque chose que je n'ai pas du tout envie de faire.

Felix passe la maison d'Olivier.
Salut Olivier! Comment vas-tu?
Très bien, dit Olivier. Je peux m'asseoir au soleil toute la journée.
Profitant de toutes mes délicieuses noix, j'en ai assez pour toute la semaine.
Felix est jaloux de toutes ces délicieuses noix, un seau entier plein !
Son seau est encore complètement vide

Soudain, Felix a eu une idée magnifique
Hey Olivier, tu joues toujours au tennis ?
Oui bien sûr, comme le meilleur !
Pour de vrai? Bien, j'aimerais voir ça, dit Felix
Allons-nous jouer une partie de tennis de noix ?

Ha ha, tu veux vraiment ça, petit écureuil ?
Tu ne me battra certainement pas
Nous verrons à ce sujet, dit Felix.
D'accord, on y va!

Felix et Olivier sont allés jouer au tennis
Ne frappe pas si fort, Olivier, dit Felix. Je ne peux pas gérer ça comme ça, toutes les noix me manquent.
Tu es très bon !!

Au bout d'un moment, le seau de noix d'Olivier était vide complètement.
Ha, dit Olivier, tu vois, je suis le meilleur !!
J'ai gagné! Je suis toujours un champion !
Oh oui, a dit Felix, au tennis c'est sûr, mais regarde tous ces noix de mon côté.
Mon seau est à nouveau plein de noix
Votre seau est vide.
Je pense que j'ai gagné !

Maintenant je peux m'asseoir au soleil
Et vous devez chercher à nouveau des noix !

Donc Felix avait reconstituée tout son stock de noix de manière intelligente, avec 1 partie de tennis !

Het perspectief van de vlinder

In een bos waar het bloeide van leven, een bos vol vogeltjes versierd met kleurrijke veren, waar de konijnen sprongen, de hazen hopten, en de eekhoorntjes hun eikeltjes verstopten, in dat bos, daar woonde ook een rups, die zich dag in, dag uit, met bladeren volpropte.

Van al dat eten en eten en eten, kon de arme rups zich soms geen raad meer weten. Terwijl ze hopeloos weer een hap van haar blad had afgebeten, betwijfelde zij zich of ze ooit net als de andere dieren, ook eens 'n keer van de zonneschijn zou kunnen genieten.

“Neem eens een voorbeeld aan ons, jij gulzige rups, van al dat eten is er haast geen blad meer overgebleven, doe liever toch iets nuttigs met jouw leven!” riepen alle overige dieren.

Op een dag, tot ieders verbazing, was er in het bos plots één rupsje minder, want dat rupsje was dankzij haar wekenlange voeding nu omgevormd tot een beeldschone vlinder, met de mooiste vleugels die je je kon verbeelden... De vlinder fladderde met haar vleugels en vloog zo hoog, dat het hele dierenrijk stilstond van de manier waarop zij bewoog.

“Waarom kan ik niet zo elegant fladderen?”, mopperden de vogels. “Kon ik maar tot zo 'n hoogte komen!”, riepen de konijnen. “Was ik maar een vlinder, zo mooi, zorgeloos en vrij!”, zeiden zelfs de mensen. “Was er maar ook zo 'n transformatie voor mij!”, begon iedereen te wensen.

Toen zei de vlinder plots: “Iedereen bewondert mijn transformeren, hoewel ik dit slechts één keer in mijn leven, voor heel, heel even kan beleven! Als jullie toch eens wisten dat jullie ook kunnen veranderen, op een heleboel manieren, een heleboel keren. Waar wachten jullie toch op, wat houdt jullie toch tegen om niet nu het beste te maken van jullie leven?”

De geit en de pootloze kater

Gerrit de Geit en Kater de kat gaan naar de markt om geitensokken voor Gerrit te halen. Terwijl Gerrit de sokken aandoet zegt Kater: "Ik wou dat ik ook sokken aan kon doen, ik moet nu elke keer in een kruiwagen mee". Gerrit zei: "Kater, op 1 dag komt het allemaal goed. Kater vertrouwde er niet zoveel in. Dagen vlogen voorbij en Kater moest nog steeds elke keer als die ergens naar toe wil gaan in een kruiwagen. Dan opeens kwamen Gerrit en Kater langs een apart wezen. Hij had een grote puntige muts op, hij zat op een kleedje en hij was heel oud. Wie was dat? Het was Lennard de tovenaer. Ze gingen naar hem toe en Kater legde zijn probleem uit. Lennard zei: "Wees gerust mijn vriend, ik heb een ideale oplossing voor jou". Lennard gaf hem een speciaal drankje, waardoor hij zijn poten zou moeten terugkrijgen. Zelf toen hij het speciale drankje kreeg geloofde hij er nog steeds niet in. Hij neemt uiteindelijk het drankje en er gebeurt iets wonderbaarlijks. Zijn poten zijn weer teruggekomen. Kater zei: "Wat, hoe kan dit nou? Gerrit kijkt hem grinnikend aan en zegt: "Ik zei toch dat alles uiteindelijk goed zou komen".

Seule

Toujours
L'amour
Mais des gens
Très méchants
Depuis
Je suis
Très heureux
Si je peux
Être seule moi
Seule avec toi

Comment la cigogne blanche a appris à l'ornithorynque à voler

Un hiver, la cigogne avait décidé de ne pas voler vers le sud, mais de rester calmement au nord. Un jour, il rencontra un Platypus, qui lui demanda: "Alors, Cigogne, qu'en est-il de la vie?" La cigogne haussa les épaules et répondit: «Que dois-je dire? Pendant l'hiver dans le Nord, il n'y a pas grand chose à manger ». Le Platypus y réfléchit et fit une proposition: "Si vous m'apprenez à voler, je veillerai à ce que vous ayez suffisamment de nourriture tout l'hiver." La cigogne blanche a accepté, et l'ornithorynque a fourni de la nourriture à la cigogne blanche pour le reste de l'hiver. Cependant, lorsque le printemps est arrivé et que l'été est arrivé, le Platypus est venu à la Cigogne blanche pour sa part de l'accord. "D'accord," dit la cigogne. «Je tiens mes promesses. Grimpe sur mon dos, alors je t'apprendrai ». Le Platypus est monté sur le dos de la Cigogne et la Cigogne a décollé. Il montait de plus en plus haut, mais le Platypus n'était pas habitué à cette hauteur et avait peur et tirait accidentellement trop fort sur les plumes de la cigogne. Sans avertissement, la cigogne a jeté le Platypus de son dos et le Platypus est tombé et s'est cassé une jambe à l'atterrissage. Un peu plus tard, la Cigogne Blanche a atterri à côté de lui et a demandé au Platypus, "Mon ami le Platypus, comment avez-vous aimé votre vol?" "Ah," dit le Platypus, "ce vol est agréable, mais j'ai une jambe cassée." "Eh bien," dit la cigogne. "Voler sans ailes est tout simplement impossible."

Charles

Juste à l'extérieur de la ville de Bordeaux, un groupe d'oiseaux est situé.

Mésange boréale, ils y vivaient depuis des siècles.

Parfois, un membre quitte ou rejoint le group, c'est normal.

Pourtant, quelque chose de spécial est arrivé. C'était un chaud jour de printemps.

Tout le monde avait collecté des insectes, pour nourrir les jeunes, mais ensuite quelqu'un est passé.

C'était Louise, une femelle qui était parti il y a quelques années à Cholet, tout près Nantes.

'Je suis revenue, je cherche ma mère!', elle dit.

Tout le monde la regarda avec surprise. Après quoi son frère Jean est venu la voir pour l'aider.

Au moment où il est arrivé à sa sœur, il a vu qu'elle avait pris quelqu'un d'autre.

C'était une jeune mésange nonnette, son nouveau fils Charles.

'Mais, Louise. Tu ne peux pas faire ça, tu sais que nous avons une mauvaise histoire avec les mésanges nonnettes', Jean dit.

A quoi Louise a répondu: 'Je connais Jean, mais je dois vous demander de m'emmener chez ma mère'.

Malheureusement Jean les a emmenés chez leur mère Rose, la chef du groupe.

Ensuite ils sont arrivés au grand arbre creux dans lequel ils vivaient, Jean a commencé à s'excuser auprès de leur mère avant même qu'elle ne soit à l'intérieur.

Louise interrompit Jean: 'Bonjour maman, j'ai apporté une surprise' et elle montra le petit Charles.

Rose admirait son nouveau petit-fils, tandis que Jean essayait de lui dire que cela ne pouvait pas être parce qu'il était toujours une mésange nonnette.

Pourant, Rose n'était pas fâchée, disant que Jean devrait arrêter de regarder le passé et être heureux avec son nouveau neveu.

Après avoir parlé à ses enfants, Rose a amené son nouveau petit-fils au reste de le group qui avait l'air choqué d'être une mésange nonnette.

'Tout le monde, voici mon nouveau petit-fils Charles. Mésange nonnette ou pas, il appartient désormais à notre group et est l'un des nôtres', elle dit et la vie a continué normalement après ça.

Une fable

Il était une fois un âne nommé Baudet, et il vivait avec sa famille dans un village au fond de la forêt. Un jour, il rencontre Félix l'aigle pendant qu'il broute, et lui demande: « Bonjour Félix, comment se fait-il que vous pouvez toujours voler si bien? Felix atterrit à côté de lui et répond: « Eh bien, c'est parce que je reçois des pilules spéciales qui me rendent très fort. Cela a rapidement attiré l'attention de l'âne un peu trop curieux, alors il demande: « Comment puis-je obtenir ces pilules? Parce que j'aimerais voler comme ça!

Felix entend sa réponse et se méfie bientôt, parce que l'âne n'est absolument pas autorisé à faire des choses stupides. C'est pourquoi il répond : « Je n'ai plus de pilules, malheureusement, mais j'en apporterai de nouvelles dès que je les aurais ! » C'est parce qu'il veut empêcher Baudet de s'explorer, car Baudet est connu pour être rapidement guidé par sa curiosité. Après avoir répondu, il s'envole rapidement pour éviter d'autres questions, et l'âne reprend sa vie normale. Pourtant, le Baudet devient curieux et étudie le lieu de couchage de l'aigle, où il trouve encore un stock et il décide d'en prendre un. Ce n'était pas un bon plan parce qu'il est complètement étourdi et tombe dans un profond sommeil. Félix revient et voit Baudet étendu sur le sol, et il le réveille en tapant son museau contre l'âne avec son bec. Quand Baudet s'est réveillé, il s'est rendu compte de ce qu'il avait fait, et qu'il ne devait pas toujours être guidé par sa curiosité.

Lola le mouton

Lola est un mouton très innocent. Elle travaille très dur pour sa famille tous les jours, mais ce n'est pas apprécié. Lola devient très triste lorsqu'elle voit qu'elle ne gagne rien, contrairement à ses frères et sœurs. Ses parents ne parlent jamais de Lola avec fierté. Dans la ville française de Marseille, des histoires sur Mufasa circulaient depuis des années. Mufasa est un petit dragon qui agit très gentiment, mais devient alors un très grand dragon qui mange les gens.

C'était samedi soir et Lola dormait très agitée. Lola avait laissé tomber un vase coûteux pendant le nettoyage et sa famille l'avait frappée. Un petit dragon vint se tenir près du lit de Lola. "Bonjour, tu es Lola, n'est-ce pas?" Demanda Mufasa. Lola s'est réveillée en pleurant et surprise par Mufasa. "Oui, je suis Lola et qui es-tu si je peux demander?" Dit-elle prudemment. "Je suis Mufasa et je dis simplement" vous ". Je t'ai entendu pleurer et je voulais juste voir si tu allais bien », a déclaré Mufasa. Je vais bien, mes parents sont en colère contre moi parce que j'ai laissé tomber un vase. Ce n'était pas mon intention'. "Cela n'a pas d'importance, n'est-ce pas?", Demanda Mufasa. Le vase était très cher. "J'ai travaillé très dur, mais je ne suis récompensé pour rien, alors que mes frères et sœurs sont récompensés", a déclaré Lola. "Voudriez-vous venir avec moi?", Demanda Mufasa. Lola ne connaissait pas Mufasa et ne voulait pas y aller parce qu'elle ne savait pas à quoi s'attendre. "Non, désolé," dit Lola. 'Je ne te connais pas'. Je comprends ça. J'ai une idée. Vous pouvez venir travailler pour moi et gagner de l'argent. Je veillerai à ce que vous soyez récompensé par l'argent et la nourriture que vous êtes censé obtenir », a déclaré Mufasa. Lola a trouvé cela très intéressant, alors elle a rapidement changé d'avis. "Ce sera très gentil, merci pour l'offre. Je serais heureux de venir avec vous.

Mufasa et Lola se dirigeaient vers le bâtiment où Mufasa faisait travailler des gens pour lui. Il avait l'air sombre et sale. Lola sentit quelque chose se serrer autour de son cou. Il se resserrait autour de son cou. C'était un anneau de fer. Lola a essayé de l'enlever et juste à ce moment-là, elle a été prise dans un filet. Mufasa a ri et est devenu un grand dragon. Lola était très choquée. Donc, Mufasa existait vraiment, pensa-t-elle. Il lui fit tomber la tête et la mangea. Mufasa a mis les os laissés dans un sac et l'a placé devant les parents de Lola. Le lendemain matin, les parents de Lola se sont réveillés et ont été choqués par ce qu'ils avaient vu. Ils ont vu que Mufasa avait ajouté une note. "Si seulement tu avais mieux traité Lola," dit la note. La mère de Lola a commencé à pleurer et a maintenant réalisé à quel point elle avait mal traité Lola.

(La morale de cette fable est la suivante: traitez tout le monde avec respect et ne courez pas avec un inconnu.)

La guêpe et la chenille

La chenille allait à l'école tous les matins. Au cours de sa promenade, il rencontra la guêpe à chaque fois. A quoi la guêpe disait toujours: "Dépêche-toi, ma grand-mère peut même marcher plus vite que toi." La chenille gardait le silence et marchait en silence, mais aujourd'hui c'était très différent. Il leva les yeux et dit: "Ayez de la patience." La guêpe le regarda d'un air perplexe et s'envola silencieusement vers l'école.

Le lendemain, la guêpe était à l'école. Il a regardé dans la salle de classe et a vu qu'il manquait quelque chose. Il a regardé le professeur avec un regard confus et a dit: "Sais-tu pourquoi la chenille n'est pas à l'école aujourd'hui". Le professeur a répondu: "Ne vous inquiétez pas, il a probablement la grippe, il sera de retour dans quelques jours". La guêpe acquiesça et retourna travailler.

les jours passèrent et la chenille n'était toujours pas là. Alors la guêpe a décidé de demander à nouveau au professeur, mais juste au moment où il ouvrait la bouche, quelqu'un est entré dans la classe. Tout le monde regarda avec de grands yeux la porte s'ouvrir lentement. C'était un papillon coloré avec les plus belles ailes du village. "Bienvenue à nouveau, chenille, ravie de vous revoir", a déclaré le professeur. La guêpe n'en croyait pas ses yeux et il avait profondément honte. Depuis ce jour, il n'a plus jamais jugé.

Le coyote et le blaireau

Le coyote est enfin revenu de son voyage et le coyote était presque de retour à sa meute. Il passa devant la château du blaireau et a vu que le blaireau essayait d'attraper des souris. Le blaireau était trop lent pour ça. Le coyote a vu qu'il pouvait profiter de cette situation et pouvait attraper de la nourriture avec le blaireau jusqu'à ce qu'il revienne à sa meute.

“Bonjour, blaireau.” Dit le coyote. “Je vous aiderai à attraper les souris si vous me donnez la moitié.”

Le blaireau a immédiatement accepté et c'est ainsi que la coopération a commencé. Le blaireau a traversé les terriers pour chasser les souris et le coyote les a attrapées au bout de leur terrier. Tout allait bien jusqu'à ce que le coyote voie que sa meute était de retour.

“Tu vas quand même m'aider avec les souris, hein?” A demandé le blaireau, quand le coyote lui a parlé de la meute.

“Bien sûr, tu peux venir avec moi à la meute demain et je pourrai te présenter aux autres.” Dit le coyote. Il avait un plan astucieux pour que ait un bon repas pour la meute.

Le lendemain, le blaireau est parti avec le coyote à la rencontre de la meute. Le coyote a laissé le blaireau au milieu de sa meute, puis il a fait un signe aux autres membres de sa meute et ils ont attaqué.

De cette façon, le blaireau a été trahi par son partenaire.

Franse fabel

Il était une fois un gros ours brun. Il a traversé les bois. Il est tombé sur un ours polaire." Que fais-tu ici?" a demandé l'ours brun, "les ours polaires n'ont pas leur place dans la forêt."

L'ours polaire secoua la tête. "C'est vrai, mais la glace fond et c'est un meilleur endroit pour vivre."

L'ours brun regarde avec surprise. "Mais je ne veux pas ça, j'habite ici, il n'y a plus de place pour plus d'ours, certainement pas des ours comme toi." L'ours polaire baissa la tête, "mais monsieur l'ours brun, Je n'ai pas d'autre endroit."

L'ours brun s'est senti coupable, parce que l'ours polaire ne pouvait pas faire grand-chose à ce sujet car il n'avait nulle part où vivre. Mais, l'ours polaire est entré sur son territoire et dérange sa paix.

L'ours brun ne savait pas comment répondre. "Vous pouvez rester ici, si tu ne fais pas trop de bruit." L'ours polaire regarde avec gratitude, "Oh monsieur l'ours brun, je suis reconnaissant."

Les jours suivants étaient paisibles. L'ours brun était peu dérangé par l'ours polaire. En fait, les ours polaires étaient de jolis ours! Il ne s'était pas attendu à ça. il aimait l'ours polaire et il lui rendait souvent visite. L'ours polaire a également été surpris par la gentillesse de l'ours brun. Ils sont devenus les meilleurs amis et a vécu heureux pour toujours.

Le poisson et le crabe

Le crabe et le poisson courent dans la mer.

Alors le requin est venu et a dit: 'Je connais un endroit sympa, tu veux bien venir avec moi ?'

'Ou voulez-vous mettre fin à ce tournoi ?'

Le poisson a dit oui, mais le crabe a dit non et rêvait d'être millionnaire.

Alors le crabe a nagé tout seul.

Il a nagé à travers les algues, à travers le sable.

Il a pensé: 'Je suis vraiment responsable ?'

'C'est bien, le poisson seul ? Les requins ne sont pas les plus généreux.'

Puis le crabe a rencontré la vieille baleine.

Au début, il était timide.

Mais il réalise ensuite qu'il a un temps limité. Parce que la baleine n'est pas végétarienne

Le crabe lui a demandé son avis.

Le crabe a demandé: 'Est-il sage pour le poisson d'être seul ?'

La baleine s'est assise sur sa fauteuil

La baleine a dit qu'elle devait aider le poisson parce que c'est son ami.

Le crabe remercie la baleine pour ses indications.

La baleine a donné un autre avis: 'Le requin se trouve souvent au large des côtes de Miami.' Puis le crabe a continué à sauver son ami.

Le crabe est allé vers le requin, il essaie de l'attraper en instigation.

Le plan est un succès Le

poisson est libre.

C'est la fin d'un nouveau chapitre.

